20 FEBRUARIE 1900 10 BANĬ 10 ANUL III, No. 8 (90)

FOAIA POPULARĂ

PUBLICAŢIE ENCICLOPEDICĂ SĔPTĂMÂNALĂ. REDACTATĂ DE UN COMITET

Directorul părţei economice: C. C. CÂRLOVA | Redacţia şi Tipografia: | Directorul părţei literare: ILIE IGHEL DELEANU

Abonamentul: 5 leĭ pe an în toată ţara | Bucureştĭ 37 Strada Academieĭ 37 | Anunciurile: un leŭ rîndul pe pagina 8-a

TITU L. MAIORESCU

— VEZI ARTICOLUL PAG. 3 —

Cronica săptămânei

Două evenimente importante în năuntru, unul în afară, aŭ fost obiectul săptămânei încheiate.

In ţară: banchetul tinerilor liberalĭ dat în onoarea şefuluĭ partiduluĭ naţional, d-nu Dimitrie A. Sturdza, şi intrarea, cu drapel cu tot, în partidul liberal a socialiştilor; apoĭ condamnarea fostuluĭ deputat al ţărănimeĭ, d. C. Dobrescu-Argeş, fost colaborator al acestuĭ ziar.

In afară, schimbarea soarteĭ armelor în răsboiul anglo-boer: înfrîngerea boerilor, până în ultimul moment învingător.

*

In salonul elegant al societăţeĭ de musică „Liedertafel" tinerii membriĭ aĭ partiduluĭ liberal-naţional aŭ ţinut să dea, ca o contra lovitură afirmaţiunilor conservatorilor în chestia renteĭ şcoalelor din Braşov, o dovadă vie că veneratul academician, d. Dimitrie Sturdza, s'a purtat ca un mare şi bun patriot în chestia care a pasionat multă vreme spiritele.

Fără îndoiala, că pertractarea uneĭ asemenea manifestaţiunĭ în momentele când se aducea, încă o dată, de la băncile Parlamentuluĭ, acusărĭ unuĭ fost conducător de guvern şi actual şef de partid, era de o însemnătate, nu numaĭ politică, dar şi naţională fără seamăn de mare.

Am maĭ spus-o şi în alte rînduri, şi accentuam şi astăzĭ, că moravurile noastre politice, departe de a fi pure, sunt de o barbarie revoltătoare. Dacă avem şcolĭ inferioare, secundare şi superiore, pentru învăţământul propriu zis, carĭ fac din noĭ nişte micĭ savanţĭ, apoĭ cultura politică a rămas cu desăvârşire lipsită de o îngrijire deosebită: n'avem noţiunile buneĭ credinţe încă nicĭ în germenĭ.

Suntem răĭ oamenĭ şi răĭ românĭ! Ne terfelim uniĭ pe alţiĭ fără milă, ne omorâm şi ne acuzăm, ne pângărim partid pe partid, şi ne spunem. reciproc, atâtea acuzaţiunĭ, în cât un simplu spectator strein ar crede că în ţara asta, de gintă latină, nu există nicĭ un om cinstit, nicĭ un patriot, nicĭ un om de inimă, ci Traian ar fi adus aci o colonie de toate lepădăturile Romeĭ.

Trebue începută — şi de la ceĭ marĭ se cere aceasta, o acţiune de reacţie.

Să nu adăpăm copiiĭ noştri în aceasta atmosferă otrăvită de insulte

DIMITRIE A. STURDZA

şi trivialitaţĭ, în care acuzările cele maĭ grele, pe care nicĭ unuĭ strein de neamul şi aspiraţiunele noastre n'ar trebui să le aruncăm, răsună la orĭ ce pas.

Să maĭ desinfectăm barbarele noastre moravurĭ politice, să dăm celor carĭ, vor fi mâne conducătorĭ, pilda că lupta pentru guvernare nu ne răpeşte raţiunea, nu omoară în noĭ bunul simţ şi dragostea de aĭ noştri.

*

Dacă, pe de o parte, a avut banchetul de la „Liedertafel" aceasta însemnătate politică de a relieфa manifestaţiile de simpatie, apoĭ nu maĭ puţin efect a făcut faptul contopireĭ în partidul liberal a socialiştilor noştri culţĭ —aĭ acelor socialiştĭ carĭ represintă *ceva* în ţara noastră.

Mărturisim că ne-am simţit emoţionaţĭ când am citit în *Adevărul* de Marţĭ 15 c., cum că d. Vasile Morţun, una din cele maĭ simpatice figurĭ ale socialismuluĭ român, a făcut următoarea declaraţiune, arătând motivul ce l'a împins a intra în partidul liberal:

„Constatarea că nu se poate înjgheba un partid social-democrat serios, în condiţiunile economice şi politice în care ne aflăm.

„La oraşe o muncitorime streină, lipsită decĭ de drepturile politice; la sate o ţărănime neştiutoare de drepturile şi libertăţile ce le are, in stare încă de vasalitate faţă de proprietarĭ şi de aparatul administrativ; lipsa apoĭ a unuĭ proletariat intelectual!".

Iată dar că *şeful de drept* al socialiştilor românĭ, după o crudă experienţă de o decenie şi maĭ bine de anĭ, vine—*cu câte-va lunĭ în urmă*—şi spune, întocmaĭ ca şi noĭ, în seria de articole în care combăteam *socialismul la noĭ* că: această nouă doctrină politică n'are ce căuta în ţara românească, de oare-ce n'avem nicĭ industrie indigenă, nicĭ proletariat intelectual, nicĭ mizeria, isvorită din cause de opresiune, la ţară.

Dacă partidul liberal se poate, într'adevăr, felicita că a făcut o minunată achiziţie prin întărirea forţelor sale cu elemente pline de talent ca Vasile Mortzun etc. etc., apoĭ *Foaia Populară* se felicită că a putut preconisa cele ce, chiar şeful unuĭ partid ce azĭ numaĭ există, a mărturisit, cu lunĭ în urmă.

*

Aŭ fost prea aşpri!..

Un om dotat cu multe darurĭ de la natură, cu voinţă, inteligenţă superioară, dar de a vorbi în cât te fermeca, se detaşază din breasla învăţătorilor şi începe a se înălţă şi se înalţă mereŭ până ce intră în Parlamentul Român unde, un şir de anĭ, represintă interesele ţărănimeĭ.

Acest om e miraculos: el se ridică doar prin el şi se menţine numaĭ prin ale luĭ. Acest om dovedeşte o putere de muncă neîntrecută: la vîrstă înaintată începe să înveţe şi reuşeşte că capete diplomă de doctor în drept.

Ca orator e cu miez, ca scriitor dovedeşte mult talent şi bun simţ.

Ca representant al ţărănimeĭ o iubeşte maĭ mult ca alţiĭ; ca prieten e bun.

Dar omul acesta se putea să n'aibă nicĭ un păcat?. De n'ar fi avut nicĭ unul, ce l'ar fi deosebit de îngerĭ, de un Dumnezeŭ?.

Crescut într'un mediu cu totul altfel de aspiraţiunele sale, om sărac, a săvârşit, într'un moment de nejudecare, o faptă care după legĭ şi morală e condamnabilă.

Şi C. Dobrescu-Argeş a venit înaintea Tribunaluluĭ corecţional acuzat că a contrafăcut 2 girurĭ pe o poliţă.

S'a pledat mult şi cu talent, s'a susţinut şi dovedit că cele 2 girurĭ nu eraŭ contrafăcute de către C. Dobrescu Argeş, ci de o d-ra Ionescu, metresa sa, dar totuşĭ, Tribunalul l'a considerat ca autorul moral, şi într'un elan de o severitate prea dureroasă, l'a condamnat la 9 lunĭ închisoare!

L'a sdrobit condamnarea pe acest om, care, faţă de un defect nenorocit ce 'l are, coprinde în

ființa lui atâtea calități înălțătoare!

Noi regretăm pierderea unui combatant în marea luptă pentru înălțarea și regenerarea României.

* *

In Africa de sud soarta armelor s'a schimbat — după cum era de prevăzut.

Entusiasmul și bravura pot face minuni de vitejie, într'un moment, dar n'aŭ puterea resistenței, forța temeinică a mulțimei și a mijloacelor ucigașe de luptă.

După ce Englejii aŭ făcut o crudă experiență în Transvaal, perzând în luptele mici peste 3000 de soldați, le-a sosit, în sfârșit, momentul revanșei: aŭ reușit să despresoare Kymberley-ul și să învingă pe generalul boer Cronje, care comanda 8000 oameni.

Fără îndoială că sfârșitul va fi învingerea totală a boerilor: Englejii aŭ încă multe milioane de cheltuit și mulți oameni de angajat.

Totuși, acest resboiŭ a fost o bună lecție pentru mult îngâmfata Anglie.

Jubileul d-lui Maiorescu

Un frumos eveniment literar s'a petrecut Marți 15 Februarie a. c., în Capitală: pentru întâia oară o mare parte din literații noștri de frunte aŭ hotărît să manifesteze, într'un mod deosebit, față de aniversarea nașterei unui mare om de litere.

D. Titu L. Maiorescu, neintrecutul critic român, implinind 60 de ani de existență și aniversând vr'o 35 de activitate literară, toți aceia cari aŭ fost grupați, in diferite vremuri și ocasii, imprejurul drapelului nouei direcțiuni concepută și dusă la desăvârșit succes de d-sa, aŭ hotărît să ofere maestrului un volum, conținând scrieri adhoc, eșite din penele tuturor celor cari aŭ recunoscut autoritatea literară a d-lui Maiorescu.

Volumul a fost inmânat fostului Ministru al Instrucției publice de către d. P. Missir. El formează peste 600 pagini, legat in piele și purtând inscripția: «*D-lui Titu Maiorescu, Omagiŭ, 15 Februarie 1900*».

Incepând critica sa in vremuri când literatura română era să dea un fraudulos faliment al formei și al stilului, d. Maiorescu a fost, ca să zicem așa, Carnero al limbei frumoase și românești.

Combătând cu o energie extra-ordinară tendința de a cădea intr'o latinisare exagerată a vorbelor, de a ne umple limba cu fel de fel de diminutive și augmentative ridicule, a reușit să dea nota umoristică tututor acelor scrieri și să producă noul curent denumit «Noua direcție».

In *Convorbiri Literare* și-aŭ dat întâlnire, acum 30 de ani, toți tinerii de talent, toți scriitorii de vază.

Acolo a inceput să scrie Alexandri, Eminescu, Caragiale, Creangă,— acolo s'aŭ manifestat multe talente tinere și s'aŭ desăvârșit altele.

Convorbirele literare aŭ avut darul de a creea un noŭ partid politic: *Junimiștii*. Acei grupați ca scriitori aŭ trebuit să aibă un ideal politic. Tinerii cu vederi inaintate aŭ găsit prea strâmpte cercurile de activitate și tendinți ale celor 2 partide politice existente și aŭ format un noŭ partid politic.

Mic la inceput, mai mare in urmă, am văzut pe junimiști jucând roluri preponderente in partidul conservator, cu care aŭ lucrat alături și in care aŭ adus un contingent de oameni de o inteligență superioară și un talent politic care i-a făcut fala partidului conservator — dd. Carp, Germani, Maiorescu Marghiloman, etc.

*

Ca profesor universitar cursurile d-lui Maiorescu sunt cele mai audiate.

Mercuri și Joi sala cea mare a Universității este asediată de setoșii de a auzi o cuvântare cum numai d. Maiorescu poate ține, in care corectitudinea stilului se amestecă cu eleganța fraselor și inălțimea ideilor.

Cu o voce fascinatoare, o dicțiune aleșă, omul acesta a fost creeat spre a fi un orator de catedră — acesta ți-e gândul când il auzi vorbind la Universitate; a fost născut orator parlamentar: muscător fără să fie veninos; măreț, fără să cadă in exagerare; emoționant de 'ți sgudue nervii ca un curent electric — cu aceastâ impresie pleci dupe ce l'ai auzit la Senat.

*

Fost ministru al Instrucțiunei publice, s'a manifestat print'o serie de legi înțelepte; — rector al Universității din București, prin măsuri părintești față de studenți; —senator, a ridicat desbaterile maturului corp; om de litere a incurajat, a protegiat, a reliefat multe talente.

Maiorescu își are pagina sa frumoasă, senină, scrisă cu litere neșterse in cartea mișcării intelectuale a veacului XIX.

„*Foaia Populară*,“ care luptă și ea cu mici forțe, cu multă modestie și cu puține pretențiuni la indeplinirea, intr'o direcție, a idealului marelui Maiorescu: cultura poporului—profită de solemna ocazie pentru a se asocia la manifestația ce se aduce Maestrului, și a-i dori să mai trăiască mulți ani, pentru a purta inainte steagul civilisației și culturei neamului românesc. I. I. D.

FRAUDULOASE

Ca la activ, să văd ce număr
Bilanțul vieței voiŭ să 'nchei,
Căci vreaŭ să isprăvesc cu traiul
De încăpațânat holtei.

Nimica însă nu mă scapă
De-un faliment fraudulos;
Sunt prea dator vieței astă-zi
Ca să îi fiu de vr'un folos.

Dar mâna 'nghețată pe pistol...
De s'ar putea ca viața o-dată
Să dea 'nainte-un faliment,
Atunci îmi scap averea toată...

E. STELIU

CUGETĂRI

Adese ori, dintr'un surâs faci o poemă, dintr'un cuvânt o tragedie.

* * *

Nobleța unui suflet constă în a ști să se respecte pe sine.

* * *

Vorbirea de răŭ arată un spirit ne cultivat.

* * *

Egoismul nu încape de cât in sufletele joasnice.

* * *

Răul tot-d'auna se găsește cine să'l facă, egoizmul predomină și minciuna triumfează: dar, numai adevărul e invidiat de sufletele mici, și dreptatea sfidează pe cei înrăiți.

* * *

Școala vieței e atât de adâncă și complicată, că nimeni până azi nu a putut să o cunoască în total. Incercările prin care trecem, sunt singurele noțiuni de la care putem să ne instruim,

ELISABETA M. Z. IONESCU

Asupra bunătăței

Bunătatea cea adevărată e aceia pe care Dumnezeŭ a sădit-o în sufletul unor oameni. Această bunătate cugetă, consolă împrejurul ei. Acei care o posedă sunt scutiți de multe lucruri. N'aŭ nevoe nici de băgății, nici de frumusețe, nici de spirit mult. Spiritul e lucru încântător dar spumează, scântează și se stinge ca focurile de artificii. Spiritul a distrat tot-deauna dar n'a consolat pe nimeni, în schimb el rănește sufletele de multe ori.

Mai cu seamă femeile trebuie să se ferească a face prea mult spirit, căci ostenesc și devin o sarcină pentru acei care se află în societatea lor. Putem face mai multă fericire prin inima noastră de cât prin prea multul spirit.

După cum ziseiŭ, bunătatea, n'are nevoie de bogăție mare: cu puțin lucru poți răspândi binele, plângând cu cei cari plâng, bucurându-ne de fericirea altora. Bunătatea își face o atmosferă a ei, care pune la larg pe acei care aŭ fericirea a o respira: ea nu uimește, însă atrage, încântă și reține.

Bunătatea știe a găsi calea inimei dând cele mici bucurii și acele satisfacții delicate care sunt de prisos pentru fericire.

Cine n'a simțit că, de multe ori, un serviciu important ne-a lăsat reci, căci a fost făcut cu asprime. Căci nu știe, că darurile pot înjosi și atinge dacă sunt făcute fără delicatețe?

Cine n'a înțeles că un cuvânt aspru strică de multe ori binele care il faci, și indiferența scade prețul și dulceața unei armonii? Bunătatea întrece frumusețea, care este zadarnică, căci timpul o distruge iar boalele o nimicesc. Pentru că totul este trecător în lumea aceasta: spirit, bogăție, frumusețe, ne rămâne bunătatea, care este un tesaur al

tesaurului innăscut în sufletul unor oameni. Chiar dacă nu 'l posedeăm, să ne silim a'l câştiga, căci place tuturor şi mulţumeşte sufletele noastre, după cum zice poetul:

L'art de plaire, c'est l'art supreme
Il ouvre les coeurs a son gré.
Un bel objet n'est qu's admire,
Mais se sont les bontés qu'on aime.

Ploeşti VIOLETTA

IN VREMĬ GRELE

Spune-mĭ Doamne
Ce tu oare
Hotărât-aĭ să mă perzĭ?
Este bine
Şi iţĭ vine
În nevoie să mă vezĭ?

În nevoie
Făr-de-voie,
Aruncat de mâna ta,
Cu o ceată
Desperată
De copiĭ în preajma mea.

De copiĭ
Ce au, cum ştiĭ,
Trebuinţă d' ajutor,
Micĭ cum sunt,
Şi pe pământ
Şi în cer d'un protector!

Vezĭ dar starea,
Desperarea
Crudă 'n care tu mă puĭ,
Când mĕ laşĭ
Cu copilaşĭ
În vremĭ grele să rămâĭ!

Tu ştiĭ bine
Ca şi mine
Că nimic nu 'ţi-am stricat
Şi că 'ntr'una
Tot d'auna
Mĭ-a fost frică de păcat.

Lasă dar
Acest pahar
Ca să treacă dela mine
Şi m'ajută
Ca p'o plută
Să trec de la rău la bine.

Fă-mă încă
Ca p'o stâncă,
Tare, mare, cu putere,
Şi 'mi înmână
La 'ndemână
Tot ce dorul meŭ iţĭ cere.

O! atuncĭ
În nopţĭ adâncĭ
Şi în zilele senine
Alt-ceva
N'aĭ vedea
De cât mulţumirea 'n mine.

Toţĭ aĭ meĭ,
Şi-eŭ cu eĭ
Mult bine te-am cuvânta.
Devotaţĭ,
Ingenuchiaţĭ
Osanale ţi-am cânta!

C

DIN PĂR

Dacă o fi minţit cine mi-a spus,-mint şi eu: — Aveam şi noĭ în grădină şi la vie destuĭ perĭ, dar pere bune cum făcea părul din viea Candindatuluĭ nu se pomenea prin inprejurimĭ, — niştepere gălbeoare. Am pândit intr'o zi când a plecat Candindatul de la vie şi cum viea noastră era lângă a luĭ, am dat fuga şi m'am suit în păr.

Adunasem de'mĭ făcusem sânul doldora. Eram să mă daŭ jos, când zăresc tocmaĭ spre vârf nişte pere frumoase, galbene, bine coapte. Teamă, că o să mă prindă Candindatul n'aveam, căcĭ cum eram suit sus în păr, puteam urmări pe Candindat cum mergea la muche, urcând către sat. Să mă fi văzut el, chiar, de unde era, şi totuşĭ n'aveam habar, căcĭ de sigur s'ar fi mulţumit să'mĭ strige de câte-va orĭ să mă daŭ jos, că de intors înapoĭ sĕ mă prindă, nu avea chip, fiind departe.

O şuerătură ascuţită mă făcu să rămân smirna în vârful păruluĭ şi cu o bucată de pară în gură. O altă şuerătură maĭ mică respunse întâiĭ şuerăturĭ.

Nu trecu mult şi feciorul Candidatuluĭ veni sub păr, un lingăŭ aşa de vre-o 18—20 de anĭ. Mă cunoştea el, Nea Iliuş, dar de. orĭ şi cât părul mi se sburli cum trebue; de bătut nu m'ar fi bătut căcĭ îşĭ găsea beleaua cu frate-meŭ care era maĭ mare şi maĭ vânjos de cât el. dar mă gândeam că o să mă duc acasă fără pălărie şi maĭ mare ruşinea.

Cum veni Nea Iliuşĭ, sub păr, se tolăni pe iarbă, trânti pălăria, apoĭ se ridică iute în genunchi privind în spre partea de unde respunsese şuerătura cea mică. Părul era stufos şi eŭ nu puteam să văd printre crăcĭ dupe ce să uită el, cine vine.

Mă aşezaĭ bine pe o cracă groasă şi numa iată ce aud un fâşiit de fustă.

— Aicea mi-aĭ fost, tătăruşule?

Şi leliţa Sanda, a maĭ frumoasă femee din sat, — la care şi eŭ, măcar că eram numaĭ de 14 anĭ, mă uitam câte o dată când o vedeam cu gânc'ul Naibeĭ — veni şi se aşeză lângă Nea Iliuş, luându-l de gât şi sărutându-l, de par'că ar fi vrut să-l mănânce.

Ce era roşu, Nea Iliuş, de felul luĭ dar ce se înroşise acum. Şi o săruta şi el pe Sanda de par'că era a luĭ, nu a luĭ Stancu

— Să ne găsească pe noĭ aicea Stancu mă Iliuţă, ce-ar face? ḑise Sanda

— Da' tata! respunse Nea Iliuş.

Sanda râdea să leşine, era aproape să scap şi eŭ râsul, şi mi-ar fi părut reŭ, că 'i-aşĭ fi făcut să mă observe şi n'aşĭ fi putut să-ĭ privesc.... pân'la sfârşit,

La sfârşit mi-a perit orĭ ce frică şi tocmaĭ mă găteam să dau drumul uneĭ pere peste eĭ, când mă zări Nea Iliuş, care vrea să se sue în păr să-ĭ culeagă Sandeĭ, pere....

— Hait....! atâta zise Nea Iliuş, rămânând ca trăznit cu ochiĭ la mine. In timpul ăsta Sanda o croi la fugă, căcĭ se vede că mă zărise şi ea, lăsându-şi pambriul sub păr.

— Bine mă Petrişor, ce'mĭ făcuşĭ tu mie? îmĭ ḑise Nea Iliuş, de sta să plângă.

— Nimic, Nea Iliuş, respunseiŭ eŭ de sus.

— Dă-te jos, nene, de-acolo.

— Imĭ facĭ ceva; mă baţĭ?.

— Mă spuĭ în sat?

— Nu.

— Pă ochiĭ tăĭ?

— Da ce zor am să te spuĭ? Zeŭ nu te spuiŭ.

M'am dat jos, m'a luat Nea Iliuş cu vorba: că are să-ĭ spue Sandeĭ, să'mĭ găsească şi mie o fată de potriva mea, orĭ care oĭ vrea din sat, ba că-mĭ dă cincĭ francĭ, ba că să viŭ de câte orĭ oĭ vrea să iau pere şi orĭ ce de la eĭ din vie şi câte şi maĭ câte.

N'am spus.

Mă făcusem şi eŭ de vre-o 18 anĭ şi mĕ întâlnesc cu leliţa Sanda.

— De ce mă tot ocoleştĭ leliţă Sando?

— Eĭ, mă maĭ întrebĭ şi d-ta, de ce...

Pe urmă ne'am împrietenit bine, — asta ca recunoştinţă din partea eĭ că n'am spus-o şi mă întrebă odată:

— Ba, nu, zĕu, aĭ văzut tot, atuncĭ.?

— Nu, la urmă am văzut bine...

G. Crăciunescu

SNOAVA

Ţiganul batjocorit

Danciule mo, cum s'o face ziuă ia biciŭ 'n dinţĭ, luleaua în mână şi mĭ te du cu câmpŭ 'n caĭ.

— Nu ma duc teteo.

— De ce mo?..

— Dacă paserile ceruluĭ m'a râde...

— Şi cum te-a râd împăratulea?...

— Poĭ, ia prepeliţa-târţa rupe-i-aşĭ guriţa şi n'ar maĭ putea prepeliţa că nu-ĭ maĭ tace gura cu injurătura: tâârţ bâârţ, bea ţigane, tâârţ bâârţ bea ţigane; iar cristireaza breaza papa-i-aşĭ teteo guşaţa, n'are de cristiriza prin iarbă ca un negustor de treabă d'o tot indeamnă: zi fa zi, zi fa zi.

I. Idiceanu

BIBLIOGRAFIE

Au apărut două nuoi volume, cel d'ântâĭ de versurĭ datorit D-luĭ P. Zosin, cu titlul «Dulcĭ şi amare». — Cel d'aldoilea de proză al D-luĭ G. Ioan, cu titlul «Ghioceĭ».

Le recomandăm publiculuĭ cititor.

Cărţi imprimate la noi

In atelierele tipografieĭ noastre aŭ maĭ apărut următoarele opere:

Buletinul Societăţeĭ studenţilor în medicină No. 2, 3 şi 4 Noembrie Decembrie şi Ianuarie Sub direcţiunea D-lor H. Botescu, D. Ionescu şi M. Jottu.

Revista de medicină veterinară anul XIII No. 1 şi 2 pusă subt direcţia d-luĭ dr. St. Furtună, inspector veterinar.

Codru şi singurătate, versurĭ de talentatul scriitor d. G. Crăciunescu, colaboratorul nostru.

MOSTENIREA

7. DE

100.000.000 FRANCI

CAPITOLUL V

E HENRY GÉRARD?

— Presentaţi-mă, vă rog, tatăluĭ D-v.

— Comandantul nu e tatăl nostru, ne este unchiu.

Parr văzuse de departe pe George şi pe Mabel vorbind cu o necunoscută, işĭ inchipui insă indată că e D-na Price şi se indreaptă spre ea.

După lungĭ salutărĭ, femeia misionaruluĭ işĭ reinoi invitaţiunea — Comandantul primi, se bucura pentru George şi Mabel, carĭ puteau să doarmă liniştiţĭ.

Se indreptară cu toţĭ spre casa misiuneĭ situată la poalele uneĭ coline — Casa era inconjurată de o grădină mare.

D-nul Price se afla inaintea porţeĭ, gata să'şĭ primească oaspeţiĭ.

D-nul Price era un om ca de vre-o 50 de anĭ, cu figura inteligentă — Părul iĭ era mare aproape alb, o barbă căruntă iĭ cădea pe piept.

După ce se făcură presentaţiunile obişnuite, misionarul oferi comandantuluĭ şi luĭ George să-ĭ visiteze domeniul său, pe când D-na Price conducea pe Mabel.

Reverendul şi oaspeţiĭ săĭ, se indreptară spre casă o casă cu etaje, cu o terasă pătrată de asupra, după care puteaĭ vedea imprejurimele până la o mare depărtare. Se vedea de acolo chiar păduricile, carĭ împrejmuesc ţărmurile luĭ Limpopo, sau fluviul Crocodililor.

Conversaţiunea incepu asupra diversor cestiunĭ.

— Apropos! zise misionarul, uitasem cu totul de copil.

— Aşa e, e drept....

— Mâine il veţĭ vedea.

— Sper însă că până atuncĭ, veĭ fi bun să ne spuĭ, cum aĭ găsit pe acest copil.

— Nimic maĭ uşor.

— Vĕ rog să istoriseştĭ.

— O istorie foarte banală. Făceam parte in 1864 dintr'o societate de misionarĭ, care avea de scop, să stabilească misiunĭ de la Port-Natal la Zambez, pe drumul urmat de Liwingstone.

La inceputul anuluĭ 1864.

— Anuluĭ 1864? întrebă Parr.

— Da, la inceputul anuluĭ 1864, am plecat din Englitera şi am ajnns la Port-Natal in primele zile ale luneĭ Februarie.

Cincĭ zile după acea plecarăm afară din oraş, ca să luăm loc in vagoanele ce ne aşteptau.

Pe drum intălnirăm un copil, care plângea si suspina.

L'am întrebat de ce plânge, şi el ne-a răspuns ceva intr'o limbă ce n'am inţeles atuncĭ dar care ştiu acum, că e cea olandeză.

Comandantul tot ascultând, da semne de nerăbdare.

— L'am luat cu noĭ, continuă D-l Price, l'am crescut.

— L'am insurat cu cine a vrut, urmă D-na Price.

— Şi cu cine anume?

— Cu tânăra neagră, pe care o vedeţĭ.

— Mă ertaţi, zise in sfârşit comandantul, copilul găsit nu e acela pe care il caut eu. Henry Gérard nu ştia limba olandeză şi nu s'a rătăcit in 1864 ci in 1865.

Sfârşitul cineĭ fu puţin cam rece. Parr ceru in curând permisiunea să se retragă in vagonul său.

D-nul şi D-na Price insistară ca comandantul şi familia sa să mână la misiune.

Parr se invoi ca nepotul şi nepoata să rămână, dar el plecă la vagon,

Când comandantul ajunse la vagon, totul era in linişte, un zulus dormea, iar ce-l'alt ingrijea de boĭ, carĭ păşteau lângă vagon.

Lângă un zid care cădea in ruină, se aflau Pierre Aubert şi Franţ, carĭ fumau, inaintea unuĭ foc de surcele.

Comandantul se apropie de eĭ.

Marinarul se sculă in picioare, Franţ puse dor mâna la pălărie,

Comandantul făcu semn luĭ Pierre să stea jos, se aşează şi el intre aceĭ douĭ oamenĭ şi zise:

— Am venit de prisos.

— Copilul nu e aci?

— E un copil, dar nu e acela pe care il căutăm, şi comandantul iĭ povesti totul.

— De aceia cred că trebue să ne reintoarcem la Pretoria. Ne insoţeştĭ Franţ?

— Nu.

— Dublez preţul.

— Nu pot.

Respunsul luĭ Franţ nu supără pe comandant, că dacă Franţ a zis, nu e de sigur o cauză care il opreşte.

Respectul cu care toţĭ Boeriĭ il inconjurau pe Franţ, era din probele frumosuluĭ caracter al Boëruluĭ.

Parr se uita la ceasornic, erau zece ore.

Se sculă şi zise luĭ Pierre:

— E timp să ne culcăm.

Matelotul ascultă şi se sui in vagon.

Când Pierre plecă, comandantul se apropie de Franţ

— Franţ, am să'ţĭ spun ce m-a adus aci şi poate că mă veĭ ajuta.

Şi comandantul povesti pe larg de ce venise in Africa, cum era in căutarea unuĭ moştenitor, care dispăruse de 25 de anĭ.

— Ceia ce D-ta vreĭ, e aproape imposibil, totuşĭ ţi-aşĭ ajuta, dacă aşĭ putea dispune de mine.

Franţ se gândi apoĭ un moment la acest om sincer şi curagios, care işĭ expunea viaţa pentru dreptate şi adevăr, şi el insu-şĭ lupta pentru acelaşĭ lucru, maĭ mare incă pentru independenţa Boërilor, intinse mâna comandantuluĭ adăogând:

— Cu toate astea vom vedea, maĭ tărziu... Eu acum plec, peste două saŭ treĭ săptămânĭ sunt indărăt.

— Şi unde te voiŭ găsi?

— Aci.

— Te voiŭ aştepta.

— Nu vorbi nimănuĭ de plecarea, in timpul acesta omoară-ţĭ timpul vânând, e mult vânat pe aci.

— Mulţumesc, zise comandantul.

— Comptează pe mine.

Se sculară, şi in tacere se despărţiră.

In zorĭ când comandantul se sculă, zări in depărtare pe Franţ galopând pe câmpia de la poalele munţilor şi indreptându-se spre nord.

CAPITOLUL VI.

UN NOU CĂLĂTOR

Comandantul se preumblă mult timp pe dinaintea vagonuluĭ, gândind la convorbirea sa cu Franţ. Omul acesta il cucerise, avea toată increderea in el.

Pierre se deşteaptă tot atuncĭ şi incepu să prepare ceaiul.

Comandantul il chiamă la el.

— Pierre, eu tot cred că voiŭ reuşi, Franţ mi-a promis că se va intoarce aci, până atuncĭ pregăteşte puştele, vom vâna prin imprejurimĭ.

Vino la misiune pe la 10 ore.

— Am inţeles comandante.

Parr bău ceaşca cu ceaĭ, pe care i-o aduse marinarul şi apoĭ se indreptă spre casa D-luĭ Price.

La intrare găsi pe George şi pe Mabel.

— Tocmaĭ veneam la D-ta, zise Mabel şi sări de gâtul comandantuluĭ.

— V'aţi odihnit.

— Suntem gata să incepem orĭ-când călătoria.

— De o cam dată vom rămâne aci, vom face excursiuni, vom vâna.

— Ce fericire! zise George.

Mabel ar fi voit să întrebe de cauza opririi lor acolo, dar Parr nu prea era din cei guralivi.

— Aĭ să vedem pe D-l Price, zise comandantul.

Reverendul tocmaĭ vorbea cu doĭ negriĭ și cu un alb.

— Bună ziua scumpul meu Domn, strigă misionarul, viĭ tocmaĭ bine, iată omul de care îțĭ vorbeam erĭ, se întoarce din călătorie și îmĭ dădea socoteală de misiunea sa.

Era un om cu figura aspră, cu privirile false; — se numea Iosuah Lewis.

Iosuah maĭ vorbi puțin cu misionarul, apoĭ să depărtă iute.

— Ațĭ dormit bine?

— Perfect, răspunse comandantul.

— Și acum ce vețĭ face?

— Voiŭ rămânea aci câtă-va vreme.

— Așteptĭ pe Franț, care a plecat azĭ dimineață? și misionarul îl privi fix.

— Franț și-a făcut datoria, ne-a adus până aci, acum e liber.

- Când vețĭ voi să plecațĭ vă vom da pe Iosuah, e un om de încredere.

— Oh! mulțumesc, mi-e destul zulușiĭ meĭ.

— Știțĭ numele omuluĭ care v'a condus?

— Știu că e Boer și că se numește Franț.

Misionarul nu putu să nu-și rețină un gest de surpriză, care nu scăpă comandantuluĭ.

— Rămânând aci, voiu căuta să vânez, am auzit că e mult vânat aci.

— E foarte exact, dar trebue să știțĭ că avem sus pe munte un lac foarte curios, în care se află pește în abondență. Voiŭ da ordin însă să vă adăpostească vagonul. Și reverendul se depărtă câte-va minute.

(Va urma)

In contra alcoolismuluĭ

(Urmare)

De alt-fel se poate pune aceasta cestiune și în mod maĭ direct rațiuneĭ. Astfel, orĭ este orĭ nu este nevoie de alcool pentru a deștepta pofta de mâncare.

Dacă este nevoie, atuncĭ cum se esplică că abstinențiĭ, care nu aŭ băut anĭ de zile, mănâncă cu o poftă deosebită orĭ de câte-orĭ aŭ ce?.

Și în această privință sunt date statistice și observațiunĭ științifice foarte importante și covingătoare, care arată că dintre diferițĭ bolnavĭ de boalele de stomac toțĭ absolut eraŭ persoane ce obișnuiaŭ a bea în cantitate maĭ mare saŭ maĭ mică. Dintre abstinenți, afară de casurĭ accidentale, provenite din cause de alt ordin, nu s'aŭ văzut bolnavĭ de boale de stomac.

Decĭ nu se poate afirma că alcoolul deșteptă pofta de mâncare, unuĭ om care în mod normal nu e obicinuit cu ast-fel de escitante.

Este alcoolul aliment?

S'a pretins de uniĭ că alcoolul ar fi un aliment și decĭ face bine organismuluĭ.

Acesta însă nu este câtu-șĭ de puțin adevărat.

Anume pentru ca ceva să fie numit aliment trebuește ca, atuncĭ când este introdus în organism prin tubul digestiv, să poată în interiorul acestuĭ tub, sub influența diferitelor sucurĭ, să se schimbe în așa fel în cât să repare pierderile ce organismul a încercat saŭ să-ĭ dea căldura trebuincioasă.

Dintre băuturile alcoolice între cele destilate nu conțin nicĭ urmă de materiĭ alimentare iar cele fermentate de și conțin însă cantitățile sunt prea micĭ. Alcoolul din băuturĭ de și conține 50 % carbon dar acest carbon prin legăturile ce le are cu Oxigenul și Hidrogenul nu poate să fie ars fisiologicește pentru a da căldură organismuluĭ.

Berea, care a fost numită odată „pînea lichidă“ în unele țărĭ și căreĭ numirĭ îĭ datorește ea marea consumație în anumite regiunĭ este departe de a satisface acest nume, căcĭ după calculele unuĭ distins chimist o bucată de pâine de 200 grame este cu mult maĭ hrănitoare pentru organism de cât 3—4 litriĭ din cea maĭ bună bere.

După ce am lămurit aceste întrebărĭ, trebue să arăt efectele produse de alcool asupra organismuluĭ acelora care îl absorb în maĭ mare cantitate și în mod obicinuit, cu alte cuviute voĭ arăta unde poate duce organismul, alcoolismul cronic.

Alcoolul băut ese din cavitatea bucală, și trece pe lângă basa limbei, apoĭ prin faringe și esofag, pe carĭ le modifică. Așa, grație proprietăților caustice ale alcoolurilor, pielița acestor organe se umflă, se înroșește, și devine foarte iritată.

Din causa distrugereĭ mucoaseĭ limbeĭ, bețiviĭ nu maĭ simt gustul mâncărilor și băuturilor, bine înțeles afară de acela al spirtoaselor, iar glasul ca de butoĭ al bețivilor, e dovadă de iritatea coardelor vocale.

Trecând prin esofag, alcoolul ajunge în stomac. Acest organ, de funcționarea căruia depinde întreținerea corpuluĭ, sub influența caustică a alcooluluĭ, e grav mutilat. Stomacurile bețivilor, sunt ca și cazanele hodorogite ale mașinelor uzate. In toate cazurile de autopsiĭ ale bețivilor, trăsnițĭ de alcool perețiĭ stomaculuĭ eraŭ înroșițĭ, umflațĭ, presărațĭ de echimoze și ulcerațiĭ... Ca urmare a acestor modificărĭ anatomice, este un întreg convoi de boale ce nu maĭ părăsesc bețiviĭ: *Gastrita, Gastralgia, piroza, vărsăturile de dimineață, ulcerațiile, hematozele saŭ vărsăturĭ ce produc moartea.* Apoĭ *dilatațiile de stomac* la ceĭ ce beaŭ *bere* multă, și *retractările stomacale* la ceĭ ce abusează de *rachiu.*

Toate acestea slăbesc treptat organismul.

Pofta de mâncare se pierde, ceea ce face pe bețivĭ să alerge iar la alcool, sub formă de aperitive, carĭ în loc să dreagă stomacul, îl strică maĭ rău, și alimentele nu maĭ sunt digerate cum trebuie. Apoĭ, orĭ ce individ, ce bea în fie-care zi cât de puțin, este un candidat la *dispepsie*, boală ce deschide poarta altor bolĭ molipsitoare, ca tuberculosa și frigurile tifoide.

Alcoolul, după ce a făcut ast-fel de isprăvĭ, este descompus în parte numaĭ, de Oxigenul din stomac, în apă și acid acetic, care e causa mirosuluĭ acru, caracteristic bețivlor, și care produce râgâelile cu arsurile acre de pe gâtlegiurile lor.

In cea maĭ mare parte însă, alcoolul nu este descompus, și se duce cu oțetul în ficat, unde distruge și arde vasele și modifică celulele, producând boala numită *ciroză* saŭ *scleroză.* Din această causă, ceĭ maĭ mulțĭ bețivĭ sufer de durerĭ de ficat. *Ciroza* e o boală, care duce în cele maĭ multe cazurĭ la moarte. Ea e periculoasă, prin aceea că nu presintă semne caracteristice de cât, când a ajuns la maximum de desvoltare: atuncĭ numaĭ, încep durerile, dar e prea târziŭ, căcĭ nu se maĭ poate interveni. Alcoolul în ficat e descompus în aldehidă, care se filtrează printre țesăturĭ și se adună în abdomem, pe care'l umflă din ce în ce, producând boala numită *hidropică.* Bețivul crede că se îngrașe, și când maĭ târziŭ vede că nu e grăsime, saŭ când îĭ spune doctorul că e apă, se miră, căcĭ el știe că a băut numaĭ basamac.

Din stomac alcoolul se duce în torentul circulator. Aci el lucreză asupra vaselor sanguine, dilatându-le.

Din această causă se formează și ilusia că alcoolul ar fi un încălzitor al corpuluĭ.—Lucrurile se petrec ast-fel:

Alcoolul dilatând vasele, îngrămădește tot sângele la periferia corpuluĭ. Sângele, venind cald din interiorul corpuluĭ, dă sensația de căldură, pe când în realitate el răcește corpul, lucru care se constată cu termometru, și se esplică prin aceea că sângele venind la exterior și fiind în contact cu aerul pe o suprafață maĭ mare se poate maĭ lesne răci.

Faptul e constatat și în mod experimental prin probe de netăgăduit toțĭ mariĭ

exploratori ca Nansen, Nordenskjöld în expedițile lor din regiunele friguroase ale Polilor nu luaŭ de fel alcool în proviziunile lor.

Am spus că alcoolul dilatează vasele și aduce sângele la suprafața corpuluĭ.

Această dilatare este cauza culoareĭ celeĭ roșiatice a fețelor bețivilor, un roșiatic negricios provocat de lipsa oxigenul absorbit de alcool, care le dă o înfățișare purpurie apropiată de aceia a oamenilor sănătoșĭ, ce este iar ilusie căcĭ în realitate un bun observator distinge numaĭ de cât culoarea pieleĭ bețivuluĭ de a unuĭ om în adevăr sănătos.

Maĭ ales nasul bețivuluĭ se alungește, se rotunzește și înroșindu-se capătă tradiționala formă de pătlăgică roșie, caracteristica admiratorilor luĭ Bachus.

Alcoolul absorbind oxigenul sângeluĭ se transformă în apă și aldehidă saŭ apă și acid acetic când oxigenul e maĭ puțin. Aceste produse ard pereții vaselor și slăbesc ast-fel resistența lor. Din această causă se produc îndoiturilor și sbârciturilor fețelor bețivilor.

Vasele se sparg la cea maĭ mică sgârietură expunând alcoolicĭ la o mulțime de boale. Maĭ ales rănile sunt forte greŭ de vindecat la bețivi, căcĭ vasele sunt alterate și pereții lor nu au puterea de însănătoșire saŭ regulare, ca cele de la oameniĭ normalĭ.

La bețiviĭ cronicĭ atențiunea stricătoare a spirtóselor póte produce modificărĭ profunde chiar în vasele maĭ marĭ, ca artera aortă, modificându-ĭ elasticitatea și distrugându-ĭ oare-care nervĭ, ceea ce face ca artera să se umfle mult, atuncĭ bețivul e bolnav de o boală nevindecabilă.

Ajuns la *inimă* Alcoolul împreună cu ac. acetic și aldehida în care a fost descompus de Oxig. o atacă și modificându-ĭ țesuturile îĭ micșorează contractibilitatea, adecă puterea de a găsi sângele acut aci de la plămânĭ în diferitele părțĭ ale corpuluĭ. Accelerația saŭ iuțeala pulsuluĭ bețivilor nu este de cât resultatul gesticulator și mișcărilor multe, datorite excitațiuneĭ spirtoaselor și ea nu stă în legătură cu contractibilitatea inimeĭ. Aceste 2 cause de turburărĭ circulatoare sunt causele a numeroase bolĭ.

I. Niculescu-Severin

Cu deosibită plăcere anunțăm că Joĭ 17 Februarie se va oficia în sf. Biserică Lucacĭ cununia religioasă a D-luĭ Th. I. Anestin, fratele colaboratoruluĭ nostru d. Victor Anestin, cu grațioasa Domnișoară Marioara Bălășanu, studentă universitară.

Cele maĭ calduroase felicitărĭ tinerilor.

O GLUMĂ PROASTĂ

Paul I, renumit prin severitatea și seriositatea sa, nu-șĭ schimbă caracterul nicĭ atuncĭ când fu proclamat împărat al tutulor Rușilor. Seriositatea sa era proverbială, și cu toate acestea iubea, ca în timpul săvârșiriĭ lucrărilor sale zilnice, să aibă o societate veselă. De aceea aduna cu plăcere, la cină, pe glumețiĭ celebriĭ din acea vreme, și dintre aceștia nu lipsea nici-o dată comicul parisian Fragère, care avusese norocul să fie mult iubit de țar; el putea să-șĭ permită multe lucrurĭ pentru carĭ alțiĭ ar fi fost răŭ resplătițĭ de țar. Dar această libertate îl făcu să devie la urma urmeĭ obraznic.

O dată îĭ veni gust unuĭ invitat la masa Țaruluĭ să laude pe Excelența sa, pe socoteala luĭ Petru cel Mare. Impăratuluĭ îĭ plăcu mult aceasta, însă se intoarce spre Fragère și-l întrebă:

«Nu e așa, iubite Fragére, că aceasta inseamnă a fura pe Petru spre a da luĭ Paul?

— De sigur, Sire! răspunde comedianul, dar M. V. poate să se bucure de aceasta, căcĭ nimenĭ nu va avea de unde fura pe Paul spre a da luĭ Petru.»

Răspunsul era mușcătror, dar împăfatul ascultase de multe orĭ glume de atea, liniștit, ba încă și râsese. Dar de astă dată fața i se întunecă. El se sculă îndată, și se retrase supărat.

Fragère se intoarse acasă turburat cu totul, căcĭ pentru acest glumeț de profesiune, o glumă neisbutită era ca și o luptă pierdută.

* * *

Acestea se petrecéŭ în mijlocul ĭerneĭ A doua zi de dimineață, nicĭ nu se luminase încă bine și o puternică lovitură în ușă, îl deșteptă. El se sculă deschise, și — cine ar putea descrie spaima sa! — inăuntru intră un ofițer cu cincĭ soldațĭ, înarmațĭ până în dințĭ. Aceștia îĭ dădură un ordin iscălit chiar de țar, prin care se dispunea că el să fie imediat deportat în Siberia. Fragère se aruncă disperat pe pat, își împreună mâinile și strigă:

«Ce crimă săvârșit-am eŭ oare, spre a fi pedepsit înrr'un mod atât de crud? Nu pot să văd pe împărat, să mă arunc la picoarele sale, și să dobândesc iertare?»

Rugăminte zadarnică! Ordinul era categoric și trebuie să știm că împăratul Paul dorea ca poruncile sale să fie împlinite cu exactitate. Tot ce putu Fragère obține de la ofițer, care era unul din amiciĭ săĭ, fu câte-va minute răgaz, spre a-șĭ putea impacheta ceva rufe și haine. Apoi el trebui să se urce intr'o căruță inchisă și lipsită cu totul de ferestre care era inconjurată de o escortă puternică de cavalerĭ. Douĭ soldațĭ, cu săbiile în mâna draptă și cu pistoalele la brâŭ, se așezară lângă el, ușa se inchise și îndată căruța porni în galop. Un mare întuneric încojura pe sărmanul Fragère. Insoțitoriĭ săĭ rămaseră mutĭ la orĭ ce intrebare, și ast-fel el merse, până când în cele din urmă, după multă vreme, căruța se opri și ușa eĭ se deschise.

Era o zi senină și strălucitoare, dar el nu se putu mult bucura de lumină; 'i se legăra ochiĭ și ast-fel fu dus într'o colibă miserabilă. Inăuntru i se scoase legătura de la ochi, și el se văzu intr'o cameră întunecoasă, de abia luminată de o lumânare; i se dădu demâncare în niște vase de lemn, o mâncare rea și prost gătită, luĭ, care erĭ încă înota în lux, care șezuse la mese prințiare și care fusese copleșit de onorurĭ de împărat, silit să se hrănească cu niște mâncărĭ carĭ cu o zi maĭ nainte ar fi fost prea rele chiar și pentru servitoriĭ săĭ; de jur împrejurul săŭ nu eraŭ de cât figurĭ întunecoase, amenințătoare nicĭ un cuvânt mângâetor nicĭ o speranță de liberare în ochiĭ lor; Fragère pierduse aproape orĭ ce speranță,

«Fragère, trebue să ne despărțim, îĭ spuse amicul săŭ ofițerul, care călătorise până acum împreună cu el; ce pot să fac pentru d-ta?

— Vorbește cu împăratul, murmură nefericitul.

— Imposibil, cere-mĭ ce vreĭ, numaĭ asta nu; poate voieștĭ să-țĭ pun în siguranță baniĭ și lucrurile, până te veĭ întoarce?

— Va să zică maĭ am speranță de întoarcere, nu sunt exilat pentru tot-d'auna?

— Și de ce să n'aĭ speranță? Numaĭ pe șease anĭ; ăștia trec îndată.

— Șease anĭ! murmură nenorocitul comedian, șase anĭ în Siberia!»

Noua excortă, care tocmaĭ acum sosise, îĭ întrerupse tânguirirₑle. Cu ochiĭ legațĭ el se urcă în întunecoasa trăsură, pe o vreme rece și friguroasă. In cele din urmă iar se opri, și făcu aceleașĭ formalitățĭ. O colibă miserabilă, mâncărĭ rele, toate făcute cu severitate și în tăcere.

Ast-fel merse el înainte necontenit, treĭ zile și treĭ noptĭ. Apoĭ trăsura se opri de o dată. El fu scos afară, pe jumătate mort, și fu așezat pe o bancă. De astă-dată, legătura de ochĭ nu i se maĭ luă. El auzi în apropiere pașĭ, murmure — și spre groaza luĭ — încărcându-se puștĭ. I se scoase gherocul și i se legară mâinele la spate. O clipă de liniște, cum numaĭ la apropierea morțiĭ există, se făcu; el își auzia bătăile inimeĭ. Va să zică era pierdut!... Nicĭ o nădejde de scăpare nu maĭ era!....

Gândurile sale fură întrerupte de puternicul glas al ofițeruluĭ, care comandă:

«La ochĭ!.... Foc!....»

O detunătură puternică se auzi, și Fragère căzu la pământ, fără să scoată nicĭ un geamăt. Spaima îĭ răpi se simțirea.

* * *

După cât-va timp el își veni în fire. Atuncĭ fu ridicat și așezat pe un scaun; 'i se delegară mâinele..... Legătura de la ochĭ căzu și...

Fragère se văzu în același salon, la aceiași masă, în același loc de unde spusese el gluma sa funestă, inconjurat de aceiașĭ oaspețĭ, cu împăratul în mijlocul lor. Un ris vesel îl salută, și țarul îĭ zise:

«Vezĭ tu, scumpul meŭ, *și eŭ știŭ să fac glume proaste!...*»

Rhein.

Rugăm cu stăruință pe onor. noștri abonați, cari aŭ rămas în urmă cu plata să ne trimită prin mandat costul abonamentuluĭ.

Avem prea multe cheltuelĭ, ca să treacă neobservată cererea noastră.

PRIMĂRIA COM. BUCURESCÏ

PUBLICAŢIUNÏ

Se aduce la cunoştiinţa generală că, în ziua de 1/14 luna Martie, ora 10 din zi, se va ţine la ospelul comunal o nouă licitaţiune publică prin oferte închise pentru darea în întreprindere a instalaţiuneï a doui vaporï şi a uneï pompe elevatóre la uzina de la Grozăveştï (Bucureşci), conform planurilor şi carntuluï de sarcine, carï se pot vedea la Primărie în cancelaria birouluï de licitaţiunï în orele de serviciŭ.

Ofertele se pot face pentru totalitatea furniturilor si lucrărilor coprinse în caetul de sarcine s'aŭ pentru parte din ele, ast-fel se specifică în formularul model de ofertă al aceste licitaţiunï.

Valoarea totală a lucrurilor este de circa 245,000 leï.

* * *

Se aduce la cunoştiinţa generală, că în ziua de 23 luna Februarie, ora 10 din zi, se va ţine la ospelul comunal licitţiaune publică orală, peutru vânzarea loculuï comuneï de pe strada Căprioareï, coprins între proprietăţile D-lor P. Miculescu şi Giurescu, rămas din expropierile făcute pentru asanarea gropilor Neptun, liber de construcţie în suprafaţă de 184 m. p.

* * *

Se aduce la cunoştinţa generală, că în ziua de 23 luna Februarie, ora 10 din zi, se va ţine la ospelul comunal licitaţiune publică orală, pentru vânzarea loculuï comuneï de pe strada Plevneï colţ splaiul stâng al Dâmboviţeï, ce se invecineşte cu proprietăţile D-luï Balotescu şi D-neï Metaxa, liber de construcţie, având o suprafaţă de 824,85 m p.

* * *

Se aduce la cunoştinţa generală că, în ziua de 23, luna Februarie, ora 10, se va ţine la ospelul comunal iicitaţiune publică prin oferte orale pentru vânzarea a 16 tablourï şi obiecte rămase nereclamate dela lotăria organisată de cercul artistic din Bucureştï.

Licitaţiunea se va ţine separat pentru fie-care din cele 16 tablourï şi obiecte.

* * *

Se aduce la cunoştinţa generală, că în ziua de 23 luna Februarie 900 ora 10 din zi, se va ţine la ospelul comunal licitaţiune publică orală, pentru vânzarea loculuï comuneï rămas din expropierea proprietăţeï moştenitorilor Anton Tănăsescu şi alte terenurï, vis-a-vis de Palatul Justiţieï coprins între proprietatea D-luï Pop şi a D-neï Ştefănescu, divisat în două lotur̆i, adică:

Parcela No. 1 în suprafaţă de 322,90 m. p.
Parcela No. 2 „ „ 352,40 m. p.
Liber de construcţie.

* * *

Se aduce la cunoştinţa generală, că în ziua de 23 luna Februarie, ora 10 din zi, se va ţine la ospelul comunal licitaţiune publică orală, pentru vânzarea loculuï comuneï parcela a dupe Bulevardul Potropopescu Pake colţ cu strada Agricultorilor în suprafaţă de 426 m. p. 70 liber de construcţie.

* * *

Se aduce la cunoştiuţa generală, că în ziua de I-u luna Martie, ora 10 din zi, se va ţine la ospelul comunal licitaţiune publică orală, pentru vânzarea loculuï comuneï de pe strada Epicol colţ cu strada Uranus şi cu strada Sabinelor în suprafaţă de 316 m. p. 60 liber de construcţie.

* * *

Se aduce la cunoştinţa generală, că în ziua de 1 luna Martie 900, ora 10 din zi, se va ţine la ospelul comunal licitaţiune publică orală pentru vânzarea loculuï comuneï din rotonda Bulevarduluï Maria (fost proprietatea Mariţa Nicolescu) şi vechea stradă Emancipată, în suprafaţă de 161 m. p. 55 liber de construcţie.

* * *

Se aduce la cunoştinţa generală, că în ziua de 1 luna Martie 900. ora 10 din zi, se va ţine la ospelul comunal licitaţiune publică orală, pentru vânzarea loculuï comuneï de pe strada Ţăranilor No. 80. rămas din expropierea proprietăţeï moştenitorilor Tănase, coprins între proprietăţile D-luï Căpitan Paciurea şi D-luï G. Ionescu în suprafaţă de 89,40 m. p.

* * *

Se aduce la cunoştinţa generală, că în ziua de 1 luna Martie ora 10 din zi, se va ţine la ospelul comunal o nouă licitaţiune publică orală, pentru vânzarea loculuï comuneï de pe Bulevardul Carol I în suprafaţă de 911 m. p. coprins între proprietăţile D-lor C. Dumitrescu, P. Serafim şi D-neï Ecaterina Stambulof: iar în fund se mărginesce cu proprietatea D-luï Pavel Teodorescu, care are un drept de servitute cu ferestrele ce are deschise spre acest loc în fund.

Acest loc se scoate din nou în licitaţiune în comptul primuluï adjudicator care nu s'a presentat ca să verse la casa comunală prima rată din preţ, conform condiţiunilor de licitaţiune.

p. Primar, I. BĂRBĂTESCU

Tipografia ziaruluï FOAIA POPULARĂ Bucureşti Strada Academieï, 37.